Kinderliteratuur van Leo Regals

Slordig omgesprongen met uitgave Wiriwiri

HET BEGINT ER waarachtig wel op telijken dat het eerste halfjaar van 1982 voor wat betreft **Antilliaanse kinderliteratuur gekenmerkt wordt door rijmpjes, versjes en gedichten voor kinderen. Eerder dit jaar verschenen er twee rijmpjesboeken van respektievelijk Diana Lebacs en wijlen Pierre Lauffer, vervolgens het spelenboek in versvorm van Ruth** Zefrin en thans **"Piki mi wiriwiwiri" van Leo Regals (ps. van Roel Jungslager).**

"Piki mi wiriwiri" bevat zo'n dertigtal gedichten waaraan de inhoud varieert van eenvoudig luchtige gedichtjes tot serieuzere toe waarin een tikkeltje moraal verweven zit. Een greep uit de onderwerpen geeft het volgende aan: vriendschap, slecht humeur, verdriet, respekt, dankbaarheid, diefstal, duimzuigen, klok, karnaval, schelden enz.

De auteur is nogal vrij in zijn manier van dichten: hij heeft zich niet konsequent gehouden aan rijm of aan vastgestelde zoveelregelige strofen. En hoewel het boekje er aardig uitziet met bijpassende grappige illustraties van Wop Sijtsma, moet gekonstateerd worden dat het boordevol fouten zit. Er is ontzettend nonchalant en ondoordacht omgesprongen met het Papiamento: accenten ontbreken of staan waar ze niet moeten staan en tot vervelens toe worden woorden afgebroken om vervolgens door middel van een apostrof te worden gekombineerd met een ander woord (bv mir'un ipv mira un) Dit is zonder twijfel een perfekte manier om kinderen de taal op onvolkomen wijze bij te brengen.

Sommige woorden worden ook te pas en te onpas gebruikt. Dat "kanga saya" bv in een gedichtje over karnaval wordt gebruikt, is niet toepasselijk en belachelijk. En dat "lebe-lebe" voor "lep la" - (vrucht van de kokosnoot) wordt gebruikt geeft wel te denken.

Wil een schrijver Antilliaanse kinderen tot lezen in de moedertaal stimuleren dan moet hij er, mijns inziens, wel voor waken om zulke grove fouten te maken. Men kan zich niet aan de indruk onttrekken dat de schrijver niet de nodige tijd heeft genomen om een behoorlijk boek in het Papiamento te publiceren, vooral als je ziet dat eventuele korrektiewerkzaamheden tot vrijwel niets hebben geleid.

Er is didaktisch zeer onverantwoord omgesprongen met de taal en hierdoor vallen alle goede bedoelingen, die de auteur ooit gehad mocht hebben, in duigen. Kinderen die dit boek lezen zullen gekonfronteerd worden met de talrijke fouten (waarvan ze zelf niet van bewust zijn!!!) wat onherroepelijk funest is voor het juist leren van het Papiamento. Daardoor kan ik dit boekje zeker niet aanraden, al ziet het er nog zo leuk uit.

Het is overigens frappant dat dezelfde schrijver die een paar maanden geleden een inhoudelijk aardig Nederlandstalig kinderboekje publiceerde, thans een Papiamentstalig boekje op de markt brengt dat qua inhoud zoveel gebreken vertoont. Hierdoor kan bijna gekonkludeerd worden dat hij beter in staat is in het Nederlands te schrijven dan in het Papiamento.

VIOLA STATIA

"Piki mi wiriwiri" is voor NAf 5,- verkrijgbaar in plaatselijke boekhandels en is door de auteur in eigen beheer uitgegeven.